

Ἐπιθυμώντας τὸ Κάλλος

► Πέρασε ἀπὸ τῆ γῆ ἓνας ἄνθρωπος. Δανιὴλ τὸ ὄνομά του, 600 τόσα χρόνια πρὶν ἀπ' τὸ Χριστό. Ἄνδρας γεμάτος ἀπὸ εὐγενεῖς πόθους καὶ ἅγιες ἐπιθυμίες, τοῦ ὁποῖου ὅλη ἡ καρδιά ἦταν κολλημένη στὸν Οὐρανό, κι ἄς ζοῦσε μέσα σέ πλούτη, δόξες καὶ τιμές, ἄρχοντας τρανός στὸ βασιλεῖο τῶν Βαβυλωνίων καὶ τῶν Μήδων. Αὐτὸς πῆρε ἓνα ὄνομα ἀπὸ τὸν Θεό: «Ἀνὴρ ἐπιθυμιῶν». Ἄνδρας μεγάλων ἐπιθυμιῶν.

► Πέρασε ἀπὸ τῆ γῆ κι ἓνας ἄλλος ἄνδρας, 1.700 περίπου χρόνια πρὶν ἀπ' τὸ Χριστό. Ἰωσήφ τὸν ἔλεγαν. Οἱ δικοὶ του τὸν φθόνησαν καὶ θέλησαν νὰ τὸν ἐξοντώσουν, ὁ Θεὸς ὅμως τὸν ἀνέδειξε ἄρχοντα τῶν Αἰγυπτίων. Κι ἦταν αὐτὸς ὁ ἄρχοντας τόσο ὁμορφος στὸ πρόσωπο καὶ στὴν ψυχὴ, πού πῆρε ἓνα ὄνομα, κι ἔτσι τὸν ξέρουμε ἀπὸ τότε: «Ἰωσήφ ὁ πάγκαλος».

Κάπου στοὺς δρόμους τῆς γῆς, κρυμμένος μέσα σέ κάτι ὑπόγεια, ἄφησε τὰ ἴχνη του περὶ τὸ 2.000 μ.Χ. ἓνας ἄλλος. Λίγοι ἤξεραν τὸ ὄνομά του. Πιὸ λίγοι ἀκόμα τί ἔκρυβε μέσα του. Ἐνας πού συνήθιζε νὰ λέει: Ὅταν φύγω ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον καὶ πάω στὸν

Οὐρανό, τοὺς πρώτους πού θὰ ζητήσω νὰ δῶ εἶναι δύο: Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Δανιὴλ. Τό ἔλεγε κλαίγοντας. Γιατί ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔκρυβε μέσα του ἀσίγητες ἐπιθυμίες. Ἐνας ἄνθρωπος πού ἐκλείνει μέσα του ἓναν Δανιὴλ κι ἓναν Ἰωσήφ. Ἐνας ἄνθρωπος πού ἐπιθυμοῦσε τὸ Κάλλος.

Ὁ Παναγιώτης Σαρρῆς.

Τί κι ἂν δούλεψε μέσα σέ Μηχανουργεῖα ὡς τορναδόρος; Τί κι ἂν ὅλη του ἡ σωματικὴ παρουσία περικλείστηκε στὸ ὑπόγειο ἑνὸς οἰκήματος, μέσα στὸν ἐκκωφαντικὸ θόρυβο κάποιων τυπογραφικῶν μηχανῶν, πού τυπώνουν τὸ περιοδικό πού κρατᾶς τώρα στὸ χέρι σου; Αὐτουνουὴ ἢ ψυχὴ ἦταν ἐλεύθερη σάν πουλί. Καὶ ὁ νοῦς του δοσμένος σέ οὐράνιες ἀναβάσεις...

Κι ὅταν κάποτε εἶχε τὴ δυνατότητα νὰ βρεθεῖ σέ χωρὸ ὑπαιθρο, ἐνδεχομένως λίγες ἡμέρες τὰ καλοκαίρια σέ κάποια κατασκήνωση ἢ ἀλλοῦ, τὸν συνέπαιρνε ὁ οὐρανός, τὰ ἀστέρια, οἱ ἀετοί, οἱ μέλισσες, τὰ λουλούδια, οἱ πέτρες, τὰ κοχύλια...

Τὸν ἀκούγαμε νὰ λέει:

– Πρέπει νὰ σοῦ ἀνοίξει τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὰ μάτια γιὰ νὰ δεῖς. Νὰ δεῖς τὰ ἀστέρια. Ὅχι τὰ ἀστέρια, ἀλλὰ νὰ δεῖς τί ὑπάρχει πίσω ἀπὸ τὰ ἀστέρια.

– Τί ὑπάρχει, κ. Σαρρῆ;

– Μεγαλεῖο!!!

Γι' αὐτὸ καὶ ἀνοίγε τὴν πόρτα τῆς

σκηνῆς στήν κατασκήνωση – θά ἦταν ἡ ὥρα 3 τὰ μεσάνυχτα – καί ἀποσυρόταν στό ἀπόμερο σύδεντρο. Ἄν τύχαινε νά ἔχεις τό μάτι σου ξυπνητό, ἡ νυχτερινή αὔρα θά ἔφερνε στήν ἀκοή σου ἕναν ἀπόμακρο ἤχο βυζαντινό. Ὁ Παναγιώτης Σαρρῆς ἔψελνε τή δοξολογία...

Καί ἄλλοτε πάλι θά τόν ἔβλεπες μέ μιὰ μέλισσα στό δάχτυλό του – τό εἶχε ἀλείψει μέ μέλι – καί τό μάτι του σέ ἀπόσταση τριχός νά τήν παρατηρεῖ, ἐνῶ μέ τό δάχτυλο τοῦ ἄλλου του χεριοῦ νά... τή χαϊδεύει!

Κάποτε καί στήν κορυφή τοῦ Παρνασοῦ νά ἐποπτεύει τήν ἀνατολή τοῦ ἡλίου καί νά βυθίζεται τό βλέμμα του στά ἄπλετα χάη τοῦ οὐρανοῦ, ἐνῶ ἡ κλαγγή ἑνός ἀετοῦ πάνω ἀπ' τό κεφάλι του ἔστελνε τόν πρῶτο χαιρετισμό στό μεγάλο ἄστρο τῆς ἡμέρας!

Καί τὰ ταπεινά ἀγριολούλουδα θαύμαζε καί τὰ μελετοῦσε, σύμφωνα μέ τήν προτροπή τοῦ Κυρίου (Ματθ. στ' 28), καί τίς πέτρες πάνω στό χῶμα, καί τίς ἄλλες τίς κρυμμένες μέσα στή γῆ, τούς ἡμιπολύτιμους λίθους, ἀπ' τούς ὁποίους εἶχε ὀλόκληρη συλλογή. Καί τὰ κοχύλια τῆς θάλασσας. Σέ ὅλα ἔσκυβε μέ δέος, καί γέμιζε ἀπό θαυμασμό καί ἀπορίες...

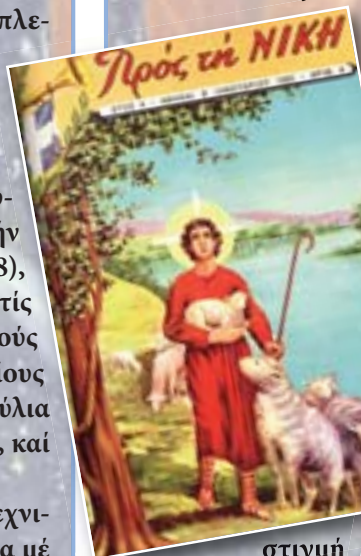
Ἦταν φύση λεπτή, εὐγενής, καλλιτεχνική. Ἀγαποῦσε τή μουσική. Παλαιότερα μέ πάθος. Ἀργότερα εἶδε ὅτι τό πάθος, ὅ,τι κι ἂν εἶναι, πρέπει νά ἀποκοπεῖ, γι' αὐτό καί ἄφησε καί τήν κιθάρα του. Ἐλεγε ὁμως ὅτι θά τή βρεῖ στόν Οὐρανό (βλ. Ἀποκ. ιδ' 2).

Καί τή ζωγραφική ἀγαποῦσε. Καί ζωγράφιζε. Ὅχι λίγα ἀπό τὰ παλαιότερα ἐξώφυλλα τοῦ «Πρός τήν Νίκη», καθὼς καί νεανικῶν βιβλίων ἦταν ἔργα δικά του.

Μουσική καί ζωγραφική. Ἦχος καί θέα. Ἡ ἄρμονία. Τό κάλλος. Ὅ,τι συνέπαιρνε τήν ψυχὴ του.

Κι αὐτά ὅλα βρῆκαν τήν τέλεια ἔκφρασή τους στήν ἀγάπη πρὸς τόν Κύριο. Ἐδῶ ὁ Παναγιώτης Σαρρῆς δόθηκε ὀλόκληρος. Καί δέχθηκε ὀλόκληρο τόν Κύριο καί μέσα στήν ἁγιασμένη ψυχὴ του, ὥστε νά ὁμολογεῖ ὅτι στήν προσευχή του «ψηλαφᾷ τόν Θεό». Κι ἦταν ἡ προσευχή του ὀλημερινή, κάποτε καί ὀλονύκτια. Προσευχόταν στόν Κύριό του γιά ὅλο τόν κόσμο, μέ ἀγάπη, μέ πόθο ἅγιο. Προσευχόταν καί στήν Παναγία μας, πού τήν ἀποκαλοῦσε «μανούλα» του καί δέ χόρταινε νά τῆς ψάλλει τό «Ἄξιον ἔστί» καί τό «Ἄγνη Παρθένε Δέσποινα» τοῦ ἁγίου Νεκταρίου.

Ὁ Παναγιώτης Σαρρῆς ἐπιθυμοῦσε τό Κάλλος. Καί τὰ τελευταῖα του λόγια ἦταν: «Περιμένω τή στιγμή! Τῆ μεγάλη

στιγμὴ πού θά ἀτενίσω τό κάλλος τοῦ προσώπου Του!»

Καί ὁ πανάγαθος Πατέρας μας ἄκουσε τήν ἐπιθυμία του καί τόν μετέστησε στίς 9 Δεκεμβρίου τοῦ 2009 στόν τόπο ἐκεῖνο, «ἐνθα (=ὅπου) ὁ τῶν ἑορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος καί ἡ ἀπέραντος ἡδονὴ τῶν καθορώντων (=αὐτῶν πού βλέπουν) τοῦ προσώπου Του τό κάλλος τό ἄρρητον (=ἀνεῖπωτο)»...